

Република Србија

УПРАВНИ СУД

Одељење у Нишу

П-2 У. 12038/11

13.12.2012. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа председника већа, Драгана Јовановића и Десе Симић чланова већа, са судијским помоћником Небојшом Стојановићем, као записничарем, у управном спору по тужби тужиоца А.А. из села ... код ..., против тужене Војне поште 1097 Ниш, ради поништаја решења, Уп-2 број 70-5/07 (ОС) од 24.08.2011. године, у предмету разрешења од професионалне војне службе, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.12.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца, изјављена против решења Војне поште 8464 Панчево, инт. број 415-2 од 08.06.2011. године, којим се тужилац разрешава од професионалне војне службе са даном 31.10.2006. године, а након коначности наредбе о престанку службе број 19-143 од 17.08.2006. године због организацијских промена-укидање јединице.

Тужилац је дана 01.11.2011. године поднео овом суду тужбу у којој оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да су наводи туженог да је тужиоцу омогућено да користи правни лек против наредбе о престанку службе нетачни, а ово стога јер није добио примерак исте, те није могао да користи правни лек против акта за који незна под којим бројем и датумом је донесен. Предлаже суду да тужбу уважи и сам реши ову правну ствар.

У одговору на тужбу, тужени орган је, остајући при разлозима датим у образложењу оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање на које је примењен одговарајући материјални пропис, без повреде правила поступка од утицаја на решавање ове управне ствари, основано нашао да решењем првостепеног органа није повређен закон на штету тужиоца. За овакву оцену и одлуку тужени орган је дао разлоге које у свему, као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд. По оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа налазећи да су испуњени услови из члана 113. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“ број 43/943/02 и „Службени лист СЦГ“ 7/05 и 44/05) којим је у ставу првом прописано да професионалном војнику за кога је донесен акт о престанку службе, служба у Војсци престаје разрешењем, у ставу другом прописано је да лице за које је донесен акт о

престанку службе, а налази се на дужности, разрешава се од службе даном предаје дужности, а у ставу четвртом прописано је да рок за разрешење не може бити дужи од три месеца од дана достављања акта о престанку службе. Ово стога што се из Извештаја о предаји дужности од 31.10.2006. године који се налазе у списима предмета види да је тужилац, након доношења наредбе о престанку професионалне службе, у року прописаном у ставу 4. истог члана предао дужност дана 31.10.2006. године, након чега је првостепени орган донео решење о разрешењу применом одредбе члана 113. став 1. и 2. Закона о Војсци Југославије.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да су исти без утицаја на оцену законитости оспореног решења, с обзиром на чињенично стање утврђено у поступку и разлоге изнете у оспореном решењу, које је, по оцени Управног суда, донето у складу са Законом о Војсци Југославије. У односу на наводе тужиоца да му наредба о престанку службе није у материјалном смислу предата, Суд налази да исти нису основани, а ово стога што из списка предмета произлази да је тужиоцу наредба саопштена уз потпис, а што тужилац не спори, а што се у смислу одредбе члана 155. Закона о Војсци Југославије, сматра даном достављања у смислу одредби којим се уређује управни поступак.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да предмет спора не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да се тужбом оспорава законитост решења туженог у делу који се односи на погрешну оцену доказа и погрешну примену материјалног права, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Суд је ценио захтев тужиоца да управни спор реши у спору пуне јурисдикције, у смислу члана 43. Закона о управним споровима и да га врати на

рад и распореди на радне задатке и послове на које је био распоређен, али налази да тај захтев није основан, с обзиром да је оспорено решење правилно и на закону засновано и да је тужба одбијена.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 13.12.2012. године, II- 2 У.12038/11

Записничар

Небојша Стојановић, с.р.

Председник већа, судија

Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БЂ